

**LEZINGENCYCLUS VAN HET
GEZELSCHAP VOOR PSYCHOANALYSE EN PSYCHOTHERAPIE**

“Op zoek naar onverloren woorden.

Over de functie van het poëtische en de psychoanalyse”

Jo Smet (analyticus, lid van de Belgische School, I-AEP)

Zaterdag 10 maart 2012

14u30

Plaats: Europahotel (Gordunakaai 59, 9000 Gent)

Toegangsprijs: 8€

(5€ voor leden van het GPP, gratis voor wie volledig ingeschreven is in het Vormingsinstituut)

Voor verdere informatie (inclusief routebeschrijving): www.gezelschap.be

Een (voorlopige, onmogelijke, ...) routebeschrijving:

Het poëtische (de kunst) kan gezien worden als één van de strategieën om zich in te schrijven in een overkoepelend cultureel kader. De dichter beschrijft de wereld en zijn plaats daarin. Poëzie is een van de 'zinproducenten' van de symbolische orde – een symbolische orde waarmee en waar doorheen de mens zich een weg dient te zoeken na het verlies van een puur instinctieve sturing. Een tweede functie van het poëtische bestaat er echter in juist tegen die 'opgelegde' symbolische orde te revolteren (Kristeva/Deleuze) omdat ze uniformiserend is en de singulariteit van het subject onder druk zet – poëzie om bevrijdend een eigen toets te vinden. En een derde functie – en niet de minste – zit in het niet-gezegde/onzegbare, verlorene, voor de goede gang van zaken afgevoerde (verdrongene), ... : hoe kan men dit nog niet gezegde, dit fundamenteel niet-zegbare alsnog ter sprake te brengen (Bachmann/Blanchot)?

In deze klinkt Lou-Andreas Salomé (muze van de filosoof Nietzsche en de dichter Rilke, figuratie van vrouwelijkheid, analytica, en zoveel meer...) opvallend hedendaags: centraal bij haar staat de gedachte dat onze relatie met de wereld misvormd wordt en grotendeels ten onder gaat bij de vorming van onze identiteit. Wat het kind moet doormaken is dat het de volheid van het primair narcisme (van de pre-symbolische fase) dient op te geven, een ik moet leggen over zijn zelf en dus terechtkomt in een verlieslatende eenzaamheid.

De liefde en de kunst zijn twee velden waarin de heling van de geslagen wonde kan gezocht en gevonden worden: de kunstenaar is bezig met het traumatisch verlorene en gaat terug naar de volle éénheid van vóór het verlies. Ook in de liefde (of misschien beter in de verliefdheid) vinden we (voor eventjes?) iets van dat verlorene terug. De afdaling (via de poëzie of de liefde) in het onder de identiteit bedolven geraakte narcistische zelf, sticht een moment van (her)aansluiting bij het reservoir aan mogelijkheden van het zelf. De kunst en de liefde geven op die manier een kans tot een her-lezing, een herinterpretatie van de identiteit.

Routeplan Europahotel :

